

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρима με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γράκαθε χρόνο — δ κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου στελεπη
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' Έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Οσδόν του Μαρτίου και δεκάτη
κι' ύποδοχή του Μπάρμπα μας βορδάτη.

Τέσσερα και πεντακόσα
κι' έκλογών χαμπέρια τόσα.

Άύρα κι' ό « Ρωμηός » βαρει
για τον μπάρμπα-Θωδωρή.

Α'.

Του Μάρτη δεκατίσσερες και μία Τρίτ' ήμείρα
κι' όρα σχεδόν επτάμιση μετά τό μεσημέρι
ό μπάς μπάρμπα-Θωδωρος ήγύρις' έδώ πέρα
μετά λαμπάδων και φανών άπ' του Μωρηά τά μέρη.

κι' έσπρώχοντο μ' άλαλητό και κουτουλαίς σαν ταύροι
και σύ με μιά ρεπουμπλικα τους 'χαϊρετούσις μάρη.

Κι' όσος λαός δέν καρτερεί Ταμείων άραιμάξεις
'μαζεύτηκε περίεργος νά' όη τον ήρχομο,
κι' οι δέκα του Συνδυασμού προσήλθον έφ' άμάξης
κι' άν 'βρήκαν τον ένδέκατο 'ρωτούσις με καιμό.

'Ανοιξομεν τό στόμα μας
κι' άς ψάλλομεν τό κόμμα μας,
είς λόγους δέ παιθόμενοι, που θεραπειούν τραύματα,
θαυμάσωμεν, γηθόμενοι του Μπάρμπα μας τά θαύματα.

'Οραίος σαν νά σ' έβγαλαν από χυτό καλούπι
ήγλυκοχαμογίλας,
ό δέ κύρ Μήγος, έλλοτε πορτίερος του Τρικούπη,
νταής της φουσανίλας,
με μιά παντιέρα παρδαλή ήρώναξ ηπλάλα :
« ζήτου του μπάρμπα Θωδωρου κι γιωχα του Κιτάλα. »

Τους τόσους ήμελόλογους σου συ, Θωδωρή, κραταίωσον
και πάντας έν τή δόξη σου στελαχινίως στερίωσον.
Συ μύρον και θυμείμα, σύ τό σεμνόν Παλλάδιον,
τό ήπλον, τό κορόμηλον, και τών πιστών τόσφράδιον.

'Αν 'πώ 'στους τρίτους ουρανούς πός έθαναν τά ζήτω
με τούτο δέν ήξαιρείται πόςως ή τελετή...
παρών κι' ό Τσελεπίτσαρης ό καπετάνιος ήτο,
άλλά χωρίς σαν κι' έλλοτε παπούτσι νά κρατή.

Θυμάβοις ύπενθύμιζες του Γάλλου Βουλανζή
κι' έτρεχαν 'πίσω σου πολλοί με τά μαλλιά φριζέ,

'Αν 'πώ πός κάμποσο πιστοί σ' ήρώναζαν τ'ήτ'ήκα μου,
πουλάκι μου και γλύκα μου,

ἄν 'πὼ κυρίαίς μερικαῖς πῶς σ' ἔρριαναν μπουκίτα
καὶ μπόλικα κουφέτα,
πῶς ἔφρεταν καὶ μάσκουλα καὶ τράκικς καὶ ρουκίταις,
πῶς ἔγραμάτιζαν πυρσοὶ τῆς ἄσπραξ σου μπαρμπίταις,
καὶ ἄλθηνῶν πικτωτῶν λουλοῦδῆς μπουκίτο,
ὁπρῶ ὅτ' οὐ μεγαλιέον σου μὲ νούλα πῶς προσθέτω.

'Ἄν 'πὼ πῶς 'πέταζαν πολλαῖς ὅσ'την μάνταν τὰ κουρίλια
καὶ γιὰ νὰ δούν ἰδοῦσαν ὅτους δρόμους τὰ μουρίλια των,
ἄν 'πὼ πῶς ἀν σ' ἐκύτταξαν κ' αὐτὰ τὰ βυζανιάρικα
γιὰ μὴ σσιγιὰ τῆς μάννας των ἀφῆσανε τῆς ρόγιας,
καὶ ζήτ' ὁ μπαρμπά-Θωδῶρος 'στριγγίλισαν τὰ κλαψάρικα
κ' ἰθαυμάζαν τοῦ ὄφρου τοῦ δίφρου τῆς διαλεκταῖς ἀλόγιας.

'Ἄν 'πὼ πῶς εἶχανε πολλοὶ ὅσ'την τάση των κρημμένα
προσφῶνην γιὰ σίνα,
ἄν 'πὼ συχνὰ πῶς ἔδακρυζες ἀπὸ τὰς συχνιγῆσεις
κ' ἀπὸ μπαλκόνια κ' ἀμαζιῆς ἰδέγης προσφῶνησεις.

'Ἄν 'πὼ πῶς ἐνοικιάσθησαν κ' ἡ σούστιας καὶ τὰ κάρρα,
πῶς τὴν φωτογραφία σου πούλουσαν μὲ δεκάρα,
πῶς πάλιν τὸ Κορδόνι σου τὸν κόρμον ἐθαμίονε,
πῶς δῶλον ἐπλημύρῃσαν τῶν δρόμων αἰ καμπάι,
κ' ὁ περιούσιος λόγος πρὸς ὄραν ἐλησμόνησε
τὴν εὐρεθείσαν κεφαλήν αὐτοῦ τοῦ Μπερδεμπέ.

'Ἄν 'πὼ τὸ πῶς ὁξάσθηκες αἰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι,
ἄν 'πὼ πῶς μ' ἐξεθέωσαν κ' ἔμεινα ὅτ' οὐ σπρωξίδι,
πῶς τόπον κἄν δὲν εὕρισκε κάρτακα νὰ περάσῃ
καὶ ὅσ'την ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος γίνονταν μαλεβοράσι.

'Ἄν 'πὼ γιὰ τὸν φιλάτων σου τὴν τόση ἀρσείωσιν
καὶ τὴν θερμὴν δεξίωσιν,
πῶς βράχυσαν μὲ τῆς φωναῖς καὶ μὲ τὰ ζήτω πάμπολλοι
κ' ἔτρεχαν ὅτους Σπετσιέρηδες γιὰ ν' ἀγοράσουν γιάμπουλη,
ναμίζω νέον τίποτα πῶς δὲν ἐξιστορῶ
κ' ἐν τρίτον ἐκ τῆς δόξης σου βεβαίως ἀκριρῶ.

'Υποδογῶν περιγραφὰς καὶ παρατάσεις ἀρεταί,
ἡ δόξα σου δὲν λίγεται καὶ μήτε περιγράφεται,
κ' ὁ Περικλέτος ἔλεγε ὅτ' οὐ Φασουλῆ τὸν βλάκα :
ἀδὲν πᾶμε ὅσ'την ὑποδογὴ νὰ δοῦμε πατατράκα :

Κ' ὁ Φασουλῆς ἀπήνησε : «ναὶ μὲν μεγάλως χαίρω
γιὰ τὸ μεγάλο Μπάριμπα μας τὴν δόξα τὴν βαρβάτην,
μὰ τί νὰ πᾶμε, Περικλῆ; .. τὴν ξέρεις καὶ τὴν ξέρω...
μὴδὲ τὸ σπῆτι τὴν χωρεῖ καὶ μήτε τὸ κρεβάτι,
καὶ μᾶθε πῶς δὲν ἐγκνίται εἰς τὰς διαθλώσεις
ἀλλ' εἰς τὰ θεῖα ρήματα τῆς ἀγκοτῆς τοῦ γλώσσης.

«Ὅταν εἶ ταύτην μελετᾷς τὴν νέαν ρητορείαν,
ἐκπλήττουσαν μὲ σχήματα καὶ φράσαι ἀσυνήθη,
ἀσύνληπτον τὴν δόξαν σου τὴν πλάτεις κ' αἰθερίζω
κ' ἔχει τριμμένην καὶ κοινὴν θαμβῶνουςαν τὰ πλῆθη
μὲ μάσκουλα, μὲ φλουγαλεχρον ὀπίσω κ' ἔμπροστα,
μὲ καρποτάδες χάρισμα καὶ τέλλα τὰ γνωστά.

B.

'Ἦθλες μὲ τοῦ Μαρτίου τὰ χελιδόνια
κ' ἔλυθησαν ζωνάρια καὶ κορδόνια,
κ' ἀπάνω σὲ μίαν λεύκα καὶ κλαδιὰ
γυναίκα, νίσι, γίρισι καὶ παιδιὰ
δὲν ἔπαυον νὰ ψάλλουν ὄλοι νῆστιας
ἐκείνο τ' Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὕψιστοις.

Καρτέρη ὅτ' οὐδοὶ κ' ἀγωνία
κ' ἰδύραξεν ἡ νῆα Βηθανία,
κ' εἰς δένδρα κ' εἰς ὑψώματα πηδοῦν
μὲ πίστωσις κ' ἔλπιδοσις πυρῶν
Ζαχαῖοι κοντοπιθαροὶ νὰ δούν
τὸν Ρῆγαν, τὸν Μεσσίαν, τὸν καὶ τόν.

Κ' Ἄγγλοι κ' Ἀμερικάνοι κ' ἄλλοι ξίνοι,
ποῦ βρέθησαν ὅσ'τῆς φίστας τὸ ρουσάτο,
χωρὶς νὰ νοιώθουν ὄλοιο τί συμβαίνει
ἔβγαζαν τὰ καππῖλα των ὡς κάτω.

Μὰ καὶ περιηγήτριας πολλαῖς
ἀπὸ γκαμηλοπούλια πρὸ ἦψηλας
βιαιὰς τὰ μπουλούκια διασεκίλιζαν
νὰ δούν τὴν λεβαντιὰ σου τὴν περίσσια,
κ' εἰς Ἀγγλικὴν διαλεκτὴν ἐφέλιζαν
τὸ πάγκοινο ψυχῆ μου ὅτ' αὐτῆς Πατήσια.

Κ' ἀλλόγλωσσοι καὶ ντόπιοι-ποῖα νίκη !—
ἐγίνονταν τῆς γούνας σου μανικῆ,
κ' ἐπόταν μὲ παιάνας μεγαλειῶ
εἰσῆλασες ὅσ'την πόλιν τοῦ Ναυπλίου,
ἐπρόχθισε τοῦ λόγου σου τὸ νόμα
εἰς τῶσας ἀναμνήσεις ποῦ κοιμούνται,
κ' εἶπαν αἱ γερωντότεροι μὲ κλάμμα
πῶς φίστα σὰν κ' αὐτὴ δὲν ἐνθυμούνται.

Καὶ τρυφεραῖς γυναίκασι ἐδακρυόσανε
τὸν γέρο Μπάριμπα μολὶς ἀντικρυόσανε,
μὰ καὶ γρηγρὰς γιὰ σίνα 'πρελλαθῆκαν,
κ' ἔμπρὸς σου μὲ τῆς ρόκας των ὀταθῆκαν,
καὶ σὺσαν θακρυομαίνας ἐγεγὰς σου, γαρόκα μας,
δὲν βγάξεις κ' ἕνα λόγο γιὰ τὴν ρόκα μας ; »

Ὅποιαί, Θεωδωράκη, συχνιγῆσεις
ν' ἀκούς καὶ γυναικαῖς προσφῶνησεις.
Παράποτ' ἐπεράνης φαινοῖς
κ' ἐκκοντοκάκις ἤρθης ὑψηλότερος,
βεβαίως δὲ κ' αὐτὸ τὸ γιγνοῦς
κανεῖς δὲν ἐνθυμείται γερωντότερος.

Ὡς ἄστρον σελαχιζὸν τῆς ἐσπέρας
ὑπὸ σποὰς ἀψίδων διεσπέρας,
καὶ πάντες συγχρημαγίζουσι αὐτοῦς ἤρας,
Τριχάνος, Σπετιμίσις Σισπῆρος. »

Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' ἦτο 'στὰς 'Αθήνας,
τὰς προσωπώσεις ἤκουε ἐκείνας,
κι' ἐγίμει μὲ στίφανα πλεκτὰ
πολύτιμα γιὰ φίστα χρυσοπάνερα,
κι' ἔχυνε κἀτι δάκρυα φρικτὰ,
ποῦ τὸ καθένα ἦτανε σὰν τζάνερα.

Γ'.

Ἐγινε τὸ Βασίλειον καὶ πάλιν ἄνω κάτω...
ψυχὴ μου θαύμαζε το,
κι' ἄπας λαὸς ὁ γηγενὴς τῶ πνεύματι σκιρτάτω
καὶ πανηγυρίζτω,
τοῦ νικηφόρου Θεωδωρῆ γεραίου τὰ θαυμάσια
μὲ παιδάς καὶ μὲ γέροντας καὶ τρυφερὰ κοράσια.

Τὰς πανηγύρεις τὰς λαμπράς, τοὺς κόμους, τὰς θαλίαις,
τοὺς ἀμετρήτους τίτλους του, τὰς δάφνας τῆς εὐκλείας,
καὶ τὰς μετρήσις ἀκριβῶς δὲν θὰ 'μπαρέσης, Μούσα,
κυρὰ τραυλῆ, τραυλόγλωσσα, καὶ τραυλοκελαδοῦσα.

Κι' ὅπως τὸ φύλλον ἔγραψε τῆς 'Ἐπιθεωρήσεως
μὲ κόμπον κι' ἔξαριν πολλὴν ἠρωϊκῆς ποιήσεως,
ὅταν 'περνοῦσε τὸν αἰπὸν τῆς Σαλαμίνος βράχον
τῶν πανάρχαιων μαχητῶν συνεταράχθ' ἢ πλάσι,
ἀσπίδες συνεκρούσθησαν τῶν Σαλαμινομάχων,
φωνὴ δ' ἀνήλθε χρησιμῶδες ἐκ βάθους τῆς θαλάσσης:
«Νεώτερος Θεμιστοκλῆς σὺ μόνος ἀνεφάνης
μὲ γνῶσι καὶ μετῶ,»

τοὺς Πέρσας δὲ Τρικουπικούς ρεντίκολα θὰ κἀνης
καὶ σύρε 'στὸ καλό».

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν 'δῶκε τὰ λυρικά ἐκείνα
ἐτράθηε μόνος του κατὰ τὴν Σαλαμίνα,
κι' ἀρματωμένος γύρω του ὁ τῶν πολέμων 'Ἄρης
αἰμαγαρῆς ἐμείνετο φυσῶν καὶ ξεφυσῶν,
κι' εἶδε πολλοὺς Τρικουπικούς μὲ Περσικὰς κιδάρεις,
κι' εἶδε καὶ τὸν Χαρίλαον, τὸν Σιέρην τῶν Περσῶν,
ἰπάνω 'στὸν Αἰγάλειο καθήμενὸν καὶ βλέποντα
τὸν πότον καὶ τὴν γῆν,
κι' εἶδε καὶ τὸν Θεόδωρον τοὺς Πέρσας εἰλους τρέποντα
εἰς ἀτακτον φυγῆν.

Ἄποσι γόοι κι' ἰαχὴ ἄλλωντων κι' ἄλλυμένων
καὶ κολοσσῶν ξεπάτωμα καταποτιζομένων.
Πῆγαν 'στὸ φουῖνο σύζυλα πλευστοὶ βαρβάρων ὄγκοι,
ὁ Θεωδωράκης τῶν Περσῶν ἴνιαιζε τὴν γούνα,
κι' ὁ Σιέρης τόστρησε κρυφὰ κατὰ τὸ Μισολόγγι
μὲ μίαν καρβουνόφιχτην τοῦ Πειραιῶς μαῦσινα.

Σὶ χαιρετῶ, Θεμιστοκλῆ... μεγάλο τῶνομά σου,
μὲ τὸν Παναγιωτόπουλο μὲς 'στὴν καρδέσα μπάνιες,
καὶ δύο μεγαλήμπορι κορόνουνται σιμά σου,
ὁ φίλατός σου Λέγγερης κι' ὁ Γεωργῆς Πολυγένης.

Ἐστὸν σταθμὸν σταματᾷ τοῦ Λαυρίου
ὁ φθερὸς τῆς φυλῆς τοῦ Δαρείου.
Τὸν ἀρπάζει τῶν φίλων τάσκιρι,
γιά τὸν Μπαρμπά καθίνας ἐκόπη,
καὶ γοργὰ ἀπὸ χίρι σὶ χίρι
ἰπηδούσε σὰν νάτανε τὸπι.

Παναγιᾶ καὶ Χριστὶ τί θά γίνη !..
ὁ Κορδόναρς πέρνει καὶ δίνει,
γεγὴ σου, Ρήγα, πατρις καὶ ἀνάστα,
καὶ ψιλά τὸ κεφάλι σου βιάτα.

Τοῦ κὴρ Μπαρμπά βρατούνε τὰ κότσα...
βάρδα ἔμπρὸς νὰ περᾷς ἢ καρότσα.
Ἄμαξάδες χαρῖτι καὶ σίε
κὶ ἢ Κορδόνα σὰν ἔθῳ ἢ γλυκειᾷ,
οὔτε Βουλτσος, οὔδ' ἄλλος θρασύς
δὲν θὰ βάζη ἄτ' ἀμάξιμ σακκιά.

Θωδωρή, Θωδωράκη, Θωδώρα,
νὰ βαρῆ καθεμιά κλαπαδόρα,
Τράκα τρούκ παλαμάκιμ κυπάμε...
μάρς ἔμπρὸς... εἰς τὸ σπῆτι του πέμε.

Νὰ τὸν ὄεῦμα νὰ βγῆ ἔσθῳ μπαλκόνι
κὶ ἄπ' ἐκεῖ τὸν λαὸν νὰ προτρέψῃ
νὰ ψηρίση τυρλὸς τὸ Κορδόνι,
ἀν' ὅτῃ φτώχιμ πωθὴ νὰ μὴ ρέψῃ

Δ'

Στῶμεν εἰ πάντες εὐλαβῶς ἐν οἴκῳ Θεοδώρου,
τοῦ μπάρμπά λιμαδόρου,
κὶ ἔν ἔσμοσι σκιρτήσομεν, ὄργάνους καὶ χοροῖς,
ἰνδόζω, γὰρ δεδοξασταὶ ὁ μπάρμπά-Θωδωρῆς.

Τὸν πρὶν Σωτήρα βάλει τον νὰ κάθειται ἔσθῳ ράφι,
ἔπῃε μόνος τὰ βουνὰ κατὰμαυρος σὰν πίσσα,
κὶ ἄμίσως κἀθὶ πόθος μὲς θαμνίνους ἐξέταφῃ
σὰν κεφαλὴ τοῦ Μπερδεμπί ταρεῖσα κὶ ἔκταρεῖσα.

Ἄποια τὸν Θεόδωρον ἐπρόσμενε πομπή !..
ὁ Μπαρμπάς εἶδε κὶ ἔπαθε ἔσθῳ σπῆτι του νὰ ἔμπῃ.
Πρόβαλε ἔσθῳ μπαλκόνι σου καὶ μίαν ὄραν μείνε...
μόνον εἰ Φερμακόπουλα ἀνήψα σου δὲν εἶναι,
ὄλον τὸν κόσμο πού κυττᾷ ἀνήψι σου τὸν ἔχεις,
γιατὶ σὶ λίει μπάρμπά του καὶ λόγιμ σὺ τὸν βρίχεις.

Βλέπω κοντά σου νάργωνται μουρεῖλιμ πού καὶ πού
καὶ νὰ σὶ λέν παππού,
καὶ σὺ φωνάζεις γαλαστός ἀπαρμηρίσου, κόσμο,
κὶ ἄρες τὰ βρίση τοῦ λαοῦ νὰ πλησιάσουν πρὸς με,
καὶ τώρα ὅπως κὶ ἄλλοτε εἰς χρόνον παραμῆνον
ἀπὸ νηπιῶν στόματτα θὰ καταρτίσω αἶνον.»

Βλέπω θυμωρὸ τὸν Μίχο
εἰς τὴν πόρτα σου ἔμπροστά,
καὶ τοῦ Σούτσου λέν τὸν στίχο
φίλων στόματτα πιστὰ :

«Κύλιε τὸν ἀργυρὸν σου,
θάλασσα τῆς Σαλαμίνος,
κὶ εἰς τὰ βῆθη τῶν νεράων σου
Περσικὸν ἐπιπνίγη σμήνης.»

Ποῖος ἀσίκης σὰν τὸν Μπαρμπά τυλιγμένος μὲ σισύραξ
καμαρόνε καὶ λυγίει τὴν ψιλὴ λιγνὴ του μίσθ ;
οὔ βῆσατᾷ σὰν Ἄτλας τὸ Ρωμικὸ Σωτήρας,
ἀλλὰ τῶστειλαν κὶ εἰ οὗο γιὰ τὸν ἐθαβλο πασιόσι.

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, ἰθθυμίζων Μαριθῶνα,
σὰν Ἀλιέξανδρος μεγάλος τὸν ἀρχαῖον Μακεδόνων
ὁ Χαρίλαος εἰσῆλθε νικητῆς ἔσθῳ Ἑλαιῶνα
κὶ ἰπετοσόφε μονάχος τῆς ἑλληνικῆς μακρῶν αἰώνων,
καὶ σὰν ἦρας μπουρλοτιέρης τωρινῶν χαρτοπολέμων
ἐμπυρῶσῃ τὴν Δύσιν, ἐμπυρῶσῃ τὸν Αἶμον.

Μὰ τὸν ἔθρασε ἔσθῳ ἄθλους κὶ ὁ βλαστός τῆς Δημητριά-
[νας,

ὁ μὲ πόλεμον τὰ στήθη τῶν Ἀρκάδων του θερμάνας,
κὶ εἰς κειροῦς ἀλησημῆτους πετισκόφας ἄρον ἄρον
μὲ τὸ χίρι τὸ κομμένο στρατιὰς παλῆο-Βουλγάρων,
τὴν δ' ἀγάπην πρὸς τοὺς Γάλλους ἐμφοσῆσας εἰς πολλοὺς
κὶ ἑγκαλλίσιας σὺν τοῖς ἄλλαις τὰ γαλιὰ τῆς Καρκαλούς.

Ποῖα τράπαια δὲν εἶδε τῶν μουρλούζηδων ἢ χώρα ;
Ζήτ' ὁ πρῆην Μπωναπάρτες, πού τὸν λίνε Μπαρμπά τώρα.
Νάτος ! ἤλθε κὶ ὄλοι λίνε ποῖος μὲς ἤλθε, ποῖος, μὰ ποῖος ;
ὁ μπαμπούλας τοῦ Τρικουπῆ, πού θαγκάινει σὰν σκορπῆς.
Καλῶς ὄρισε, μαρμαριττα... ποῖα μὲς ἤλθε, ποῖα, μὰ ποῖα ;
ἢ Θωδώρα, πού τὸν Λόρδο θὰ μαυρίση σὰν σουσιπᾶ.

Ἐργεταὶ κὶ ὁ σὶρ Τρικουπῆς, ἔσθῳ Ἀθήνας καταφθάνει
νὰ χρισθῆ μὲ νῆον χρισμα...
κόσμος τρέχει καὶ πρὸς τοῦτον διαδήλωνει νὰ κἀνη
γιὰ τοῦ θεῖου μὲς τὸ πείσμα.

Ἐργεταὶ τὸ χαϊδεμμένο... ποῖο, ψυχὴ μου, ποῖο, μὰ ποῖο ;
τὸ χρυσὸ μὲς Ἑγγλιζάκι... καὶ γιὰ τοῦτο μὲς θὰ πῶ.
Καλῶς νάλθης, Μίς Ἑγγλιζά... ποῖα θὰ φάσῃ, ποῖα, μὰ
ἢ κωνάτμ Δεδηλωμένη, πού δὲν εἶναι τζόγιμ πιά. [ποῖα ;

Κὶ ἢ Λορδέσσα Ρωμηοσύνη τὰς πολλὰς θυμᾶται νίκας
καθίμαξ παλῆας ἀντικας,
δὲν ἔχειναι τὰς ἴνας, δὲν ἔχειναι τὰ Μαρίγγα,
ἀλλ' ἀδύνητη σὰν ρίγγα
μὲ παπούτσι τρυπημένο καὶ μισο παλῆοτσουράπι
εὐλόγει τὸν ἄσπερο Μπαρμπά καὶ τὸν Λόρδο τὸν Ἀράπη.

Εὐχαριστήρια θερμὰ πρὸς ἕνα πού μὲς ἐκτιμᾷ.

Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Καμπίσην τῆς Ροστόβης
γιὰ τὴν πλουσίαν δωρεάν χρυσῆς σιγαροθήκης,
ὅπου ἔμπροστὴ τῆς ἡμεῖνα σὶν ἀγαλμα Νιόβης
κὶ εἶπα πῶς εἶναι τζέντελμαν κὶ εἰς δωρεὰς ἀσίκης.

Ἄλλὰ τελῶ συγχρόνως εὐχαριστίας φέρον
καὶ ἔσθῳ Ἑλένην Κινστλερ, κυρίαν Γερμανίδα,
γιὰ τὸ μικρὸν πλῆν μέγα κὶ ἑγκάρδιον τῆς δωρον,
καὶ μουρχειταὶ νὰ κἀμο κὶ ἰνδικεστηρίδα.